

Arrest

nr. 165 593 van 12 april 2016
in de zaken RvV X / II en RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: 1. X

2. X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 16 december 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 december 2015 tot het opleggen van een inreisverbod (zaak nr. 183 689).

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op 28 december 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van dezelfde bestreden beslissing (zaak nr. X).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 8 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESPERS die verschijnt voor de verzoekende partij, van advocaat M. KALIN die loco advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij, van advocaat L. BRACKE die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij en van attaché C. D'HAENENS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker beschikte over een verblijfstitel in Nederland geldig tot 29 mei 2013, en dit op grond van het (door België niet erkend) huwelijk met mevrouw F. L. P. N.

Op 22 juli 2015 doet verzoeker een aangifte van huwelijk, te voltrekken met mevrouw R. C. L.

Het parket van de Procureur des Konings te Dendermonde geeft op 19 oktober 2015 een negatief advies wegens bigamie.

Op 9 maart 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op 19 maart 2015 aan verzoeker die weigert te tekenen. Op 2 december 2015 reikt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering uit aan verzoeker.

Op 2 december 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Dit is de bestreden beslissing die luidt:

"Aan de heer,

(...)

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 02/12/2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

☒ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft bevelen om het grondgebied te verlaten ontvangen op 22/09/2011 en 19/03/2015. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene verklaart een vriendin te hebben (R. C. L. (...), Roemenië, E-kaart geldig tot en met 15/10/2019). Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Tot op heden werd echter nog geen huwelijk of wettelijke samenwoning geregistreerd. Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft hij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven

Betrokkene verklaart een vriendin te hebben (R. C. L., Roemenië, E-kaart geldig tot en met 15/10/2019). Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Tot op heden werd echter nog geen huwelijk of wettelijke samenwoning geregistreerd.

Betrokkene verklaart in het administratief verslag van 01/12/2015 dat hij diabetespatiënt is. Ongeacht het feit dat betrokkene nog geen aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 heeft ingediend, heeft dit echter geen automatisch recht op verblijf en uit het verslag blijkt dat hij zijn medicatie effectief bij zich heeft. Betrokkene vermeldt ook in het administratief verslag dat hij

ook samenwoont met het kind van R. C.L. (U. S.-M.) wat hij voor alle duidelijkheid niet erkend heeft en een effectieve familieband niet bewezen is. Daarnaast heeft hij ook geen gemeenschappelijke kinderen met mevrouw R.. Een schending van artikel 8 van het EVRM is dus helemaal niet aan de orde.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

☐ voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of El een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Betrokkene heeft bevelen om het grondgebied te verlaten ontvangen op 22/09/2011 en 19/03/2015. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene verklaart een vriendin te hebben (R. C.L., Roemenië, E-kaart geldig tot en met 15/10/2019). Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Tot op heden werd echter nog geen huwelijk of wettelijke samenwoning geregistreerd.

Betrokkene verklaart in het administratief verslag van 01/12/2015 dat hij diabetespatiënt is. Ongeacht het feit dat betrokkene nog geen aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 heeft ingediend, heeft dit echter geen automatisch recht op verblijf en uit het verslag blijkt dat hij zijn medicatie effectief bij zich heeft. Betrokkene vermeldt ook in het administratief verslag dat hij ook samenwoont met het kind van R. C. L. (U.S.-M.) wat hij voor alle duidelijkheid niet erkend heeft en een effectieve familieband niet bewezen is. Daarnaast heeft hij ook geen gemeenschappelijke kinderen met mevrouw R.. Een schending van artikel 8 van het EVRM is dus helemaal niet aan de orde.

Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft hij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven en de feiten van openbare orde, is een inreisverbod van twee jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar. Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende twee jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen."

2. Over de rechtspleging

2.1. Vooreerst wordt er vastgesteld dat twee verzoekschriften zijn neergelegd tegen een zelfde bestreden beslissing, gekend onder de rolnummers X en X. Wegens verknochtheid moeten deze zaken worden samengevoegd. Ter terechtzitting gaan partijen hiermee akkoord.

2.2. Ambtshalve wijst de Raad op artikel 39/68-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) dat luidt:

"Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te

oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.

Betreft het een collectief beroep, dan oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij alle verzoekende partijen uitdrukkelijk en collectief aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduiden op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partijen worden geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften."

Beide verzoekschriften hebben dezelfde bestreden beslissing tot voorwerp.

2.3. Het verzoekschrift in de zaak X werd verzonden met poststempel 28 december 2015 en het verzoekschrift in de zaak X werd verzonden op 16 december 2015. Er wordt ter terechtzitting uitdrukkelijk afstand gedaan van het verzoekschrift gekend onder rolnummer X.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een eerste middel de *"Schending van art. 74/11, §1 tweede lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Onbevoegdheid tot het nemen van deze beslissing. Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. Machtsmisbruik. Schending van artikel 8 EVRM. Schending van artikel 6.5 van de Terugkeerrichtlijn. Schending van het non-refoulement principe. Schending van artikel 1 A (2) en 33 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling. Schending van artikel 3 EVRM. Machtsmisbruik."* aan.

3.2. Vooreerst wordt samen met de verwerende partij vastgesteld dat verzoeker in het middel op generlei wijze uiteenzet op welke wijze hij artikel 6.5 van de terugkeerrichtlijn, het non-refoulementsprincipe, artikelen 1A (2) en 33 van het Internationale Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling en artikel 3 EVRM geschonden acht. De redenering van de verwerende partij in de nota is pertinent. Bij gebreke van dergelijke uiteenzetting zijn deze onderdelen onontvankelijk.

3.3. In een eerste onderdeel stelt verzoeker:

"Geen wettelijke grondslag voor het inreisverbod

De bestreden beslissing verwijst naar artikel 74/11 § 1 tweede lid, 2° zowel voor wat betreft de grondslag voor het inreisverbod als voor wat betreft de duurtijd.

Dit maakt duidelijk dat er geen wettelijke basis is in de Belgische vreemdelingenwet voor het nemen van een inreisverbod. Vermeld artikel bepaalt enkel de modaliteiten van de tijdsduur maar is geen grondslag voor het inreisverbod op zich.

Dit artikel laat niet toe een inreisverbod te nemen.

Het artikel handelt niet over het nemen op zich van het inreisverbod, maar enkel over de duur van het inreisverbod, dus over een modaliteit van het inreisverbod en niet over het inreisverbod op zich.

Er is in de vreemdelingenwetgeving geen grondslag voor het nemen op zich van het inreisverbod, zoals dit bijvoorbeeld wel het geval is voor het nemen van een bevel (artikel 7 vreemdelingenwet), alleszins duidt de beslissing geen wettelijke basis aan.

De beslissing zelf bevestigt de gegrondheid van de argumentatie van verzoeker daar én voor de 'reden van beslissing', én voor 'acht jaar' dezelfde juridische basis wordt aangewend.

Het gaat om twee onderscheiden elementen, die een eigen rechtsgrond noodzaken. Artikel 74/11 § 1 tweede lid, 2° geen rechtsbasis voor het nemen van een inreisverbod op zich, maar enkel voor het bepalen van de in acht te nemen termijnen.

Dit middel kan niet afgewezen worden met het argument dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet in de plaats kan stellen wat de motivering betreft van de bestreden beslissing.

Het gaat er niet om dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich in de plaats moet stellen van verwerende partij; het gaat er om dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet onderzoeken of er in de wet een grondslag is voor het nemen van een inreisverbod, en of, in casu die grond kan gevonden worden in artikel 74/11 § 1 tweede lid, 2° vreemdelingenwet.

Zoals hoger gesteld geldt dit artikel enkel de modaliteiten met betrekking tot het inreisverbod maar vormt het geen wettelijke basis voor het nemen van een inreisverbod op zich.

Daarvoor is een autonoom wetsartikel vereist, zoals dit het geval is bijvoorbeeld voor het nemen van een bevel. Dergelijk autonoom artikel ontbreekt of wordt niet aangeduid in de bestreden beslissing."

De verwerende partij merkt op in haar nota:

“De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat er in de Belgische vreemdelingenwet geen wettelijke basis zou bestaan voor het nemen van een inreisverbod. De verzoekende partij meent dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet enkel betrekking heeft op de duur van een inreisverbod, doch op zich niet toelaat een inreisverbod te nemen.

De beschouwingen van de verzoekende partij missen grondslag.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt uitdrukkelijk het volgende:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 4/17

3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

De kritiek van de verzoekende partij is niet ernstig waar zij voorhoudt dat voormelde bepaling uitsluitend betrekking zou hebben op de modaliteiten van de tijdsduur van een inreisverbod.

Verweerder benadrukt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet weldegelijk -in weerwil van hetgeen de verzoekende partij laat uitschijnen- uitdrukkelijk voorschrijft in welke twee gevallen door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging een inreisverbod moet betekend worden aan een vreemdeling, met name:

- indien voor het vrijwillig vertrek geen termijn is toegestaan ; of

- indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De wettelijke bepaling vermeldt uitdrukkelijk dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod, en vormt aldus weldegelijk een grondslag voor het opleggen van een inreisverbod.

Verweerder merkt op dat niet dienstig kan ingezien worden op welke wijze de draagwijdte van de voorschriften van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet afwijkt van het door de verzoekende partij aangehaalde artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Waar artikel 7 van de Vreemdelingenwet aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging voorschrijft in welke gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten moet/kan genomen worden, omvat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet de gevallen waarin een inreisverbod dient betekend te worden.

Gelet op het feit dat uitdrukkelijk voorgeschreven wordt in welke twee gevallen een beslissing tot verwijdering gepaard moet gaan met een inreisverbod van maximaal drie jaar, kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet niet zou handelen over het nemen van het inreisverbod op zich.

De verzoekende partij wordt in haar beweringen manifest tegengesproken door de duidelijke bewoordingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Verweerder benadrukt dat de verzoekende partij de bal volkomen mislaat waar zij beweert dat de motivering van de duur van het opgelegde inreisverbod een onderscheiden rechtsgrond zou moeten hebben. Het loutere feit dat zowel voor wat betreft het inreisverbod zelf, als voor wat betreft de duur van het inreisverbod verwezen wordt naar artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet volstaat

evident niet om te besluiten dat laatstgenoemde bepaling wel degelijk een rechtsbasis inhoudt voor het afgeven van een inreisverbod van eender welke duur.

De kritiek van de verzoekende partij kan niet aangenomen worden.”

De redenering van de verwerende partij dient gevolgd te worden en is correct. De Raad herneemt deze argumentatie. De bestreden beslissing vermeldt de juiste juridische grondslag : artikel 74/11, §1. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoeker weet dat het inreisverbod gesteund is op de gehele lezing van artikel 74/11 zodat het doel van de motiveringsplicht is bereikt.

3.4. In een ondergeschikt onderdeel voegt verzoeker eraan toe:

“Ondergeschikt,

Wat betreft de delegatie van bevoegdheid.

Aangezien verzoeker een bijlage 13 sexies mocht ontvangen in toepassing van art. 74/11 §1, tweede lid.

Verzoeker verwijst naar de volledige tekst van art. 74/11 § 1.

Dat art. 74/ 11 § 1 op geen enkel moment voorziet in een delegatiemogelijkheid van de Minister aan een gemachtigde. Desalniettemin heeft de Minister een delegatiebesluit opgesteld waaruit blijkt dat zij deze bevoegdheid heeft gedelegeerd aan personeelsleden met een minimale functie van attaché. Uiteraard kan geen delegatie geschieden, zelfs niet per Ministerieel Besluit, indien de wetgever geen delegatiemogelijkheid heeft voorzien.

Dat derhalve de steller van de beslissing bijlage 13sexies manifest onbevoegd is daar enkel de Minister zelf deze beslissing kan nemen.”

De Raad stipt aan dat artikel 74/11, § 2 van de vreemdelingenwet de gevallen aangeeft waarin “de minister of zijn gemachtigde” zich ervan onthoudt of kan onthouden om een inreisverbod op te leggen. Deze bepaling houdt noodzakelijkerwijze in dat het wel degelijk de minister of zijn gemachtigde is die een inreisverbod kan opleggen. Indien de gemachtigde zelf geen inreisverbod zou kunnen opleggen, valt immers niet in te zien hoe hij er zich in voorkomend geval van zou kunnen onthouden. Hieruit blijkt dat de wetgever wel degelijk in een delegatiemogelijkheid heeft voorzien (cf. RvS 29 april 2015, nr. 231 043). Bovendien wordt in artikel 6, §1 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen het volgende voorzien: *“Aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren wordt delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van de volgende bepalingen van de wet van 15 december 1980 : (...) artikel 74/11, § 1, tweede lid (...)”*.

Verzoeker kan dus niet worden gevolgd in haar bewering dat in de beslissing geen wettelijke basis wordt aangeduid of dat enkel de minister zelf deze beslissing zou kunnen nemen.

Het eerste onderdeel is ongegrond.

3.5. In een tweede onderdeel stelt verzoeker:

“Wat betreft de motivering van de beslissing en van de termijn van twee jaar

De beslissing vermeldt als wettelijke basis voor de termijn van twee jaar art. 74/11 § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet.

De motivering stelt dat betrokkene geen gevolg zou hebben gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 22.9.2011 en 19.3.2015.

Verzoeker stelt dat hij geen kennis heeft van deze bevelen, zodat het argument dat hij er geen gevolg aan heeft gegeven niet opgaat.

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Er dient een ernstige proportionaliteitsafweging te geschieden.

Een proportionaliteitsafweging impliceert dat de belangen van de Belgische Staat worden afgewogen tegen de belangen van de betrokkene.

De ‘fair balance’-toets impliceert dat wordt uitgegaan van een balans, een afweging. Deze is in casu afwezig.

De bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State, arrest 18 december 2013, nr. 225.871, waarin geoordeeld werd dat er een schending is van de materiële motiveringsplicht wanneer niet afdoende gemotiveerd wordt waarom de maximumtermijn van drie jaar wordt opgelegd.

Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van de RvV, ondermeer arrest nr. 109 923 van 17 september 2013, in de zaak X. t. Belgische Staat, arresten nr. 118 075, 118 076 en 118 077 telkens van 30 januari 2014 inzake Miftari t. Belgische Staat.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissing schendt de vermelde wetsbepalingen.”

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht.

Verzoeker bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk zodat hij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

Vooreerst blijkt uit het administratief dossier dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 9 maart 2015 aan verzoeker ter kennis is gebracht op 19 maart 2015 en dat verzoeker de kennisgeving weigerde te ondertekenen. Voorts kan niet betwist worden dat verzoeker geen vrijwillige uitvoering aan dit bevel om het grondgebied te verlaten heeft gegeven. De grief mist feitelijke grondslag.

Waar verzoeker de bestreden beslissing verwijt geen rekening te houden met zijn specifieke omstandigheden en geen proportionaliteitsafweging zou zijn gemaakt, kan deze redenring niet gevolgd worden.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 1 december 2015 werd gehoord en dat het antwoord vervat in de bestreden beslissing alle elementen beantwoordt die verzoeker ter gelegenheid van dit verhoor verstreekte. Verzoeker stelde een vriendin te hebben en dat diens gezin de vriendin en haar kind behelst en hij stelde diabetespatiënt te zijn. De bestreden beslissing stelt dat een tijdelijke verwijdering om een machtiging aan te vragen niet disproportioneel is in het licht van artikel 8 EVRM en dat hij kan ondersteund worden bij vrijwillig vertrek. De bestreden beslissing wijst erop dat verzoeker niet getwijfeld heeft om illegaal in het land te verblijven. Voorts is onderzocht dat verzoeker geen wettelijke samenwoning heeft aangegaan en hij is evenmin gehuwd met diens vriendin. Het kind van de partner werd niet erkend en een effectieve band met dit kind is niet aangetoond. Wat het gegeven betreft dat hij diabetespatiënt is, wijst de bestreden beslissing erop dat geen aanvraag

gesteund op artikel 9ter van de vreemdelingenwet is ingediend. Verzoeker maakt niet duidelijk op welke andere elementen had dienen geantwoord te worden. Voorts wijst de bestreden beslissing erop dat verzoeker geen vrijwillig gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel. Uit de gehele lezing van de bestreden beslissing blijkt dat zowel werd gemotiveerd naar de reden van het opleggen van een inreisverbod als naar de reden van de duur van het inreisverbod.

In het middel toont verzoeker niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan door op grond van diens verblijfsgechiedenis en zijn hardnekkigheid om een onregelmatig verblijf in België verder te zetten, een inreisverbod voor een duur van twee jaar gerechtvaardigd te achten. Uit de specifieke motivering van de bestreden beslissing blijkt trouwens dat in casu zeker niet op quasi automatische wijze een inreisverbod zou zijn opgelegd voor de maximumduur, zoals verzoeker in het middel poneert. In de beslissing wordt overigens uitdrukkelijk bevestigd dat uit het administratief dossier geen elementen naar voor komen die een inreisverbod van een kortere duur noodzakelijk zouden maken. Er kan worden verwezen naar volgend motief van de bestreden beslissing: *“Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft hij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven en de feiten van openbare orde, is een inreisverbod van twee jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar. Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende twee jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.”* Uit dit motief blijkt duidelijk dat de verwerende partij een belangenafweging heeft gemaakt. Dit motief vindt steun in het administratief dossier, is correct en kennelijk redelijk zodat verzoeker geenszins de schending van de materiële motiveringsplicht aantoonde.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475). Verzoeker toont geen onzorgvuldigheid aan.

De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223 931), wat in casu niet het geval is.

Het tweede onderdeel is ongegrond.

3.6. Waar verzoeker in een derde onderdeel stelt dat:

“Derde onderdeel,

Artikel 8 EVRM vereist een proportionaliteitsafweging tussen de belangen van verzoeker en deze van de Belgische Staat.

Deze belangafweging is volledig afwezig. Er wordt met loutere dogma's gemotiveerd: ‘... terugkeer staat niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op gezins- of privéleven...’. Dit kan in elk dossier zou gezegd worden. Het volstaat niet om dergelijke doodoener als motief te hanteren.

Het motief miskent voor 100% de noodzaak om in het kader van artikel 8 EVRM een eerlijke balanstoets te maken.”, kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeker op geen enkele concrete wijze aanduidingen geven op welke wijze diens recht op privéleven en gezinsleven geschonden zou zijn. De bestreden beslissing maakt een duidelijke belangenafweging in toepassing van artikel 8 EVRM door erop te wijzen dat verzoeker weliswaar een vriendin heeft met een kind dat geen effectieve band heeft met verzoeker maar dat verzoeker geen wettelijke samenwoning of huwelijk met haar heeft afgesloten. De bestreden beslissing wijst op de mogelijkheid een aanvraag in te dienen vanuit het buitenland zodat een desgevallend tijdelijke scheiding niet disproportioneel is ten aanzien van het recht op privéleven en gezinsleven. Verzoeker weerlegt deze motieven met geen enkel concreet element en schijnt deze

evenmin te betwisten. Gelet op de vage beschouwing is het onderdeel zo niet onontvankelijk minstens ongegrond.

3.7. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van “Schending van art. 62, art. 74/11, §1, vierde lid en artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Onbevoegdheid tot het nemen van deze beslissing. Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. Machtsmisbruik. Schending van artikel 8 EVRM. Schending van het hoorrecht van artikel 41 Handvest grondrechten EU.”

3.8. In een eerste onderdeel betoogt verzoeker:

“Dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod.

Dat het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat een bevel onder de toepassing van Richtlijn 2004/83/EG valt en dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is.

Dat art. 41 van het Handvest als volgt luidt:

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

. het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

. het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.

Dat art. 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Dat het feit dat gedaagde niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. I-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. I-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Dat verzoeker verwijst naar arrest 110.832 van de RVV dd. 27.09.2013. In het verzoekschrift had de verzoeker het volgende middel opgeworpen:

“Tweede Middel. Schending van de hoorplicht als algemeen beginsel behoorlijk bestuur. Schending van art 41 EU Handvest grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01). Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt: (...). Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde. Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht. Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 “Recht op behoorlijk bestuur”, lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt “het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt

genomen". Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen. De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw). Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor. In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden."

Dat in casu de Raad als volgt motiveerde op het middel:

2.2.2. Verzoeker betoogt dat een verhoor het bevel om het grondgebied te verlaten had moeten voorafgaan. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoeker wordt bevolen om het Schengengrondgebied te verlaten, omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Dit inhoudelijke motief dat aan de basis ligt van de beslissing wordt door verzoeker niet betwist. Verzoeker zet in zijn verzoekschrift niet uiteen welke argumenten hij wenst aan te brengen in het kader van zijn "hoorrecht" dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing.

Het tweede middel is ongegrond.

Dat verzoeker nog verwijst naar arrest nr. 126.158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/II, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt. Dat verzoeker dit arrest van 24 juni 2014 wat de principes betreft hier voor herhaald aanziet, en het bij de stukken voegt.

Dat in dezelfde zaak Valderrama Correa t. Belgische Staat bij arrest nr. 135 914 van 7 januari 2015 de bijlage 13 septies vernietigd werd op basis van het in UDN als ernstig weerhouden middel, met name de schending van het hoorrecht en de mogelijke schending van artikel 8 EVRM.

Dat ook het arrest van 7 januari 2015 hier voor herhaald wordt aanzien wat de wettelijke grondslag voor de vernietiging betreft, en onder de stukken wordt gevoegd.

In de zaak Valderrama Correa wordt de schending van het hoorrecht en van artikel 8 EVRM aanvaard, omdat de verzoeker niet gehoord was omtrent zijn familiale situatie, en hij elementen had kunnen opwerpen die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden. Het betrof eveneens een zaak van wettelijke samenwoning en waarbij een procedure lopende was voor de rechtbank van eerste aanleg tegen de weigering van overschrijving van die wettelijke samenwoning.

Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoeker verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Dat verzoeker bij het inroepen van een schending van art. 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Indien verzoeker gehoord was had hij in het kader van artikel 8 EVRM kunnen wijzen op zijn gezinsleven, en de argumenten kunnen weerleggen die hierover in de bestreden beslissing worden aangehaald.

Hij had elementen kunnen aanbrengen met betrekking tot de proportionaliteitsafweging die in het kader van artikel 8 EVRM diende te geschieden, zoals de inbedding in de Belgische maatschappij van zichzelf, zijn vriendin en diens kind dat hij mee opvoedt.

Verzoeker had er op gewezen dat hij op 22 juli 2015 te Dendermonde samen met zijn vriendin R. C.-L. een aangifte huwelijk had gedaan met het oog op het voltrekken van het huwelijk op 28 oktober 2015.

Dat verwerende partij de bestreden beslissing wellicht niet had genomen als zij op de hoogte was geweest van het door verzoeker ingediende cassatieberoep bij de Raad van State en van het ingediende beroep bij de RvV.

De verwijzing naar de aan verzoeker overgemaakte informatie in het kader van de omzendbrief heeft geen uitstaans met betrekking tot het hoorrecht dat in het kader van het hier genomen bevel moet gerespecteerd worden. Informatie is een andere zaak dan iemand horen.

De bestreden beslissing dient derhalve te worden vernietigd."

Dit onderdeel mist feitelijke grondslag. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker op 1 december 2015 werd gehoord en het gehoor zijn weerslag vindt in een administratief verslag van 1 december 2015. De elementen die verzoeker ter gelegenheid heeft aangebracht waaronder zijn gezinssituatie werden beantwoord in de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt afgewogen dat verzoeker verklaarde een vriendin te hebben waarmee geen huwelijk of wettelijke

samenwoont is geregistreerd wat correct is en steun vindt in het administratief dossier. De bestreden beslissing wijst erop dat hij ook samenwoont met het kind van diens partner dat niet door verzoeker werd erkend en waarvan een effectieve familieband niet bewezen is en dat verzoeker geen gemeenschappelijke kinderen heeft met diens vriendin. In de beslissing wordt ook gesteld dat een tijdelijke terugkeer geen breuk van de relatie teweegbrengt. Ook het gegeven dat verzoeker diabetespatiënt zou zijn is opgenomen in de bestreden beslissing.

Waar verzoeker de bestreden beslissing verwijt geen rekening te houden met diens inbedding in de maatschappij, diens aangifte van een huwelijk met R.C.L. wordt vooreerst opgemerkt dat verzoeker tijdens zijn verhoor geen gewag maakte van deze elementen en bovendien uit het administratief dossier blijkt dat de ambtenaar van burgerlijke stand weigerde diens huwelijk te willen voltrekken omwille van bigamie nu verzoeker gehuwd is met een andere vrouw waarvan hij niet uit de echtgescheiden is. Het gegeven dat hij procedure hiertegen zou ondernomen hebben wordt niet aangetoond. Bij gebreke aan het kenbaar maken van deze gegevens kan verzoeker de verwerende partij niet verwijten hiermee geen rekening te houden. De grieven zijn ongegrond. Verzoeker toont geen schending aan van de in dit middel aangehaalde bepalingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer X.

Artikel 3

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf april tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN